

Blau

Un relat de: [allan lee](#)

En l'aresta soterrada, sota l'aigua,
he viscut, arrapada als esvorancs,
filtrada la llum per mil tels de gelatina,
en l'escalfor i la remor, a on tota forma
frega la ratlla del caos. Aquí, immersa
en la vella, estripada pàtria de l'abisme.
El soroll em travessa, com un gran oratge.

Com espines són els llargs laments
de la balena atrapada, i tinc el goig
per la dansa d'amor de les ratjades,
i tots els petits vivents lliurats al vent
de la marea, encara i adés sense nom,
que tremolen i es colpegen, em sotraguen
el pit pintat de blau i les parpelles.

I no hi ha enlloc sinó aquí on voldria
esmunyir-me cap avall, ben lentament,
quan l'inútil dolor vingui a buscar-me,
en l'ardent glopeig que dorm a l'aigua,
xuclant la darrera llum de cel enllà;
tal vegada, no sigui morir massa del tot,
si vetllen el meu son cruixits de barques.